

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-354/19-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja [redacted] kojeg zastupa [redacted] mag. iur. (temeljem punomoći broj Su-364/2019), protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Marija Gorica, Marija Gorica, Gorička 18/A, koju zastupa opunomoćenik [redacted] radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 17. srpnja 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/19-11/83, urbroj: 376-05-3-19-10 od 30. svibnja 2019.

II. Nalaže se tužitelju da u roku 60 dana od dana dostave ove presude zainteresiranoj osobi nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, koje je doneseno povodom zahtjeva Općine Marija Gorica, ovdje zainteresirane osobe, utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje su u vlasništvu/suvlasništvu zainteresirane osobe prema evidenciji Općinskog suda u Novom Zagrebu, Zemljišnoknjižnog odjela Zaprešić dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji te na nerazvrstanim cestama u vlasništvu zainteresirane osobe, navedenim u Odluci o nerazvrstanim cestama i Registru nerazvrstanih cesta na području Općine Marija Gorica, koji su sastavni dio ovog rješenja, na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta podzemne i nadzemne EKI, broj: 12/19 (dalje: Elaborat), te se utvrđuje godišnja naknada za pravo puta za korištenje opisanih nekretnina, sve na način i pod uvjetima detaljno navedenim u tom rješenju, pored ostalog, uz obvezu tužitelja da u roku 8 dana od primitka rješenja napravi obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primjenjeni dostavi tuženiku i zainteresiranoj osobi.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja podnio tužbu, kojom zakonitost istog osporava u cijelosti zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Iznosi sažetak predmeta upravnog spora te sadržaj izreke osporenog rješenja, osporavajući obvezu prema kojoj je tužitelj dužan napraviti obračun godišnje naknade. Upire na članak 12. stavak 1. točku 11. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.-dalje u tekstu: ZEK), kojim je propisana nadležnost tuženika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanja visine naknade za pravo puta, te se poziva na članak 5. stavak 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“, broj: 152/11., 151/14. i 95/17.-dalje u tekstu: Pravilnik), koji određuje da će HAKOM rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture te visinu godišnje naknade za pravo puta. Nastavno citira odredbu članka 17. stavka 1. i stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09.), koja propisuje da se stvarna i mjesna nadležnost ne može mijenjati međusobnim dogovorom javnopravnih tijela te da su javnopravna tijela dužna tijekom cijelog postupka po službenoj dužnosti paziti na svoju stvarnu i mjesnu nadležnost, nakon čega zaključuje da je tuženik počinio bitnu povredu odredaba upravnog postupka prenijevši utvrđivanje parametara za utvrđenje naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora, koji je stranka u postupku. Pritom upire na presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, posl. broj: UsII-234/18-6 od 16. siječnja 2019. i UsII-321/18-7 od 20. veljače 2019., u kojima je zauzeto suprotno stajalište. Slijedom svega navedenog tužitelj predlaže ovom Sudu da usvoji tužbeni zahtjev i poništi osporeno rješenje te predmet vrati tuženiku na ponovni postupak.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra da je ispravno utvrdio infrastrukturnog operatora i visinu naknade za pravo puta, pri čemu se pridržavao stajališta Visokog upravnog suda iznesenih u nizu izrijekom navedenih presuda, uz napomenu da presude na koje se poziva tužitelj u potpunosti odstupaju od svih dosadašnjih stavova ovog Suda s tim u vezi. Nadalje, ističe da je infrastrukturni operator utvrđen temeljem izjave tužitelja te da je količina i vrsta EKI utvrđena u Elaboratu, i to na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici, a visina naknade za pravo puta utvrđena je na način da je za svaku pojedinu katastarsku česticu na kojoj se nalazi EKI utvrđena vrsta nekretnine, dakle, svi parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta su utvrđeni u postupku i navedeni u osporenom rješenju, zbog čega se ne može zaključiti da je tuženik svoju stvarnu nadležnost prenio na tužitelja kao stranku u postupku. S tim u vezi dodatno upućuje na elektroničku poruku tužitelja, iz koje proizlazi da je tužitelj izvršio obračun godišnje naknade za pravo puta sukladno nalogu i podacima iz rješenja, što znači da je tuženik sve parametre potrebne za obračun godišnje naknade za pravo puta utvrdio u postupku i odredio rješenjem. Stoga tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba, u odgovoru na tužbu, ističe kako je nejasno u čemu točno tužitelj nalazi bitnu povredu odredaba upravnog postupka. Naime, netočno je da je tuženik osporenim rješenjem prenio nadležnost donošenja odluke o visini naknade za pravo puta na tužitelja, već je tuženik postupio prema zahtjevu zainteresirane strane i, sukladno odredbama ZEK-a i Pravilnika, donio zakonito i valjano rješenje kojim je utvrdio infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu EKI te godišnju naknadu za pravo puta. Takva praksa tuženika utemeljena je na nizu izrijekom navedenih odluka Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, radi čega zainteresirana osoba predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan. Ujedno potražuje trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu od 8.760,00 kn, uvećan za PDV u iznosu 2.190,00 kn, što ukupno iznosi 10.950,00 kn.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da tuženik svojom odlukom nije povrijedio zakon na štetu tužitelja, jer su za utvrđenje tužitelja infrastrukturnim operatorom koji ima pravo puta na opisanim nekretninama te stoga i obvezu platiti naknadu za pravo puta, ispunjeni zakonom propisani uvjeti.

Naime, osporeno rješenje tuženika doneseno je po zahtjevu zainteresirane osobe, pozivom na odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a, kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

U osporenom rješenju dani su detaljni i argumentirano obrazloženi razlozi kojima se tuženik rukovodio utvrđujući da je tužitelj infrastrukturni operator i da ima pravo puta na opisanim nekretninama, te količinu i vrstu EKI, kao i godišnju naknadu za pravo puta, pri čemu se tuženik izrijeком pozvao na relevantne odredbe propisa na kojima je takvu svoju odluku utemeljio.

Tužitelj pak svojim tužbenim navodima nije doveo u sumnju pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog u postupku, a niti pravilnost primjene mjerodavnog materijalnog prava, već osporeno rješenje osporava isključivo iz postupovnih razloga, smatrajući da je, time što je tužitelja obvezao napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem u rješenju određenih parametara, tuženik počinio bitnu povredu pravila upravnog postupka koja je od utjecaja na rješenje ove stvari, jer je takvim postupanjem na tužitelja prenesena nadležnost koja je u ovlasti tuženika.

Ovaj Sud, međutim, a s obzirom na prirodu ove upravne stvari, nalazi da tuženik nije povrijedio pravila o stvarnoj nadležnosti te da je izrekom osporenog rješenja pravilno riješio predmetnu upravnu stvar, jer su u izreci dani jasni i konkretni parametri za određivanje i obračun visine naknade za pravo puta za nekretnine koje su predmet ovog postupka, a koji proizlaze iz priloga koji su sastavni dio osporenog rješenja i odredbe članka 7. stavka 2., 3. i 4. Pravilnika.

Naime, citiranom odredbom Pravilnika propisan je način izračuna visine naknade te je dana formula za izračun svake od površina za koju se naknada plaća. Tužitelj pak nesporno raspolaže podacima o površinama zemljišta potrebnim za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje EKI, za koje je dužan plaćati naknadu, a koje su unesene u Elaborat, koji je sam izradio i koji je sastavni dio osporenog rješenja. Prema tomu, osporeno rješenje sadrži nekretnine na kojima se nalazi EKI, a Elaborat, koji je sastavni dio rješenja, sadrži površine za koje se plaća naknada, dok je formula za izračun dana u podzakonskom propisu, stoga, sadržaj izreke osporenog rješenja ima sve elemente temeljem kojih se nedvojbeno može utvrditi i obračunati visina naknade, radi čega ovaj Sud nalazi da istom nije povrijeđena odredba članka 12. ZEK-a, kao niti odredba članka 17. Zakona o općem upravnom postupku, na povredu kojih tužitelj upućuje u tužbi.

Nije pravno odlučno niti pozivanje tužitelja na ovosudne presude (broj: UsII-234/18 od 16. siječnja 2019. i UsII-321/18 od 20. veljače 2019.) u kojima je izraženo drukčije stajalište, jer su iste donesene prije zaključka o pravnom shvaćanju sa sjednice sudaca ovoga Suda od 17. rujna 2019., broj: 6 Su-497/19-3, kojim je ujednačena sudska praksa po tom pitanju, a koje pravno shvaćanje je, sukladno odredbi članka 40. stavka 1. i 2. Zakona o

sudovima („Narodne novine“, broj: 28/13., 33/15., 82/15., 82/16., 67/18. i 126/19.) obvezno za sva drugostupanjska vijeća ovoga Suda.

Na kraju, a s obzirom da je tužitelj ovaj spor izgubio, to je, sukladno članku 79. stavku 1., 2. i 4. Zakona o upravnim sporovima, dužan zainteresiranoj osobi nadoknaditi trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovora na tužbu uvećan za PDV, ali ne u zatraženom iznosu, već u iznosu koji je propisan za upravne sporove Tarifnim brojem 23. točka 1. podstavak 2., u vezi Tbr. 42. i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.), odnosno za trošak odgovora na tužbu iznos od 2.500,00 kn, što, uvećano za PDV, ukupno iznosi 3.125,00 kn.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao pod točkom I. i II. izreke.

Odluka o objavi presude (točka III. izreke) utemeljena je na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 17. srpnja 2020.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštena službenik

